

[Holger K. Nielsen]

Alligevel er jeg lidt usikker, og det skyldes, at ministeren refererer til, hvad Kommissionen mener. Han refererer til, at Kommissionen nu holder en lav profil, og at Kommissionen siger, at denne forordning er handelspolitik, ikke udenrigspolitik.

Jeg forstår ærlig talt ikke, hvad det har med denne sag at gøre. Sådan som jeg er bekendt med det, er det den danske regerings opfattelse, ligesom det hele tiden har været opfattelsen her i Danmark, at dette er udenrigspolitik, at det ikke nytter noget at hævde, at det formelt er handelspolitik, og at man derfor kan anvende artikel 113. I og med, at man har defineret dette som udenrigspolitik – og det har vi fra dansk side gjort, det har folketinget gjort, det har den tidligere regering gjort, og det mener jeg også at den nuværende regering har gjort – er det irrelevant at henvise til, at Kommissionen nu har den opfattelse, at dette er handelspolitik og ikke udenrigspolitik. Derfor forstår jeg ikke, hvorfor det skal bringes ind i debatten.

Men som sagt, jeg går ud fra, at ministerens reference til brevet fra hr. Kjeld Olesen er udtryk for, at den danske regering mener, at dette er udenrigspolitik, og at man ikke kan anvende artikel 113 i Romtraktaten i disse spørgsmål.

Der har været snakket meget om mandat-afgivelsen i denne sag. Det er jo det, debatten har kørt på, og også det, pressen har kørt sagen på. Det kan jeg, som jeg sagde i min indledning, beklage, for dette er ikke et spørgsmål om udenrigsministerens person, det er et spørgsmål om principper, men principperne angår jo altså også, hvordan regeringen forholder sig til de mandater, der blev givet i markedsudvalget, og de angår også den måde, som markedsudvalget fungerer på.

Her gentager ministeren, at mandatet udelukkende gik ud på, at Danmark kunne være med i to måneder, og ikke på, at det var selve EF-forordningen, der kun skulle gælde i to måneder. Jeg må endnu en gang beklage og sige, hr. minister, at det er ikke rigtigt. Af de referater, vi har fået fra det pågældende markedsudvalgsmøde, fremgår det klart, at det er forordningen, der gælder i to måneder.

Jeg har lige i farten – det skulle jo gå hurtigt – gravet et spørgsmål op fra det såkaldte ad hoc-udvalg. Det er spørgsmål 28, som lyder:

Udvalget udbeder sig udenrigsministerens bemærkninger til de dele af referaterne, der angår ministerens egne udtalelser.

Op på et spørgsmål om, hvorvidt Danmark ville nedlægge veto, såfremt Kommissionen foreslog forlængelse på et år, svarede udenrigsministeren endelig, at Danmark kun kunne gå med til en forlængelse på to måneder.

Af det svar fremgår det klart, at også regeringen erkender, at det var forordningen, der skulle gælde i to måneder, og derfor forstår jeg ikke, at vi igen skal have denne debat, hvor ministeren og regeringen og de borgerlige partier benægter det, som alle vi, der deltog i mødet, og vi, der har set referaterne, hævder var tilfældet på det pågældende møde, nemlig at mandatet gik ud på, at selve forordningen skulle gælde i to måneder.

Så kan man sige, og det bliver jo også sagt: ja men det er vel ligegyldigt. Hvis Danmark kan komme ud af forordningen, er det så ikke fuldkommen ligegyldigt, om vi stemte for, at forordningen skulle gælde et år eller den kun skulle gælde i to måneder?

Jeg mener ikke, at det er ligegyldigt, for det første fordi regeringen rent faktisk skal forhandle ud fra de mandater, der bliver givet i markedsudvalget, og for det andet fordi der fortsat på det juridiske plan, således som jeg overhovedet kan forstå det, er usikkerhed. Der er usikkerhed, juridisk usikkerhed, om, hvorvidt Danmark stadig væk er bundet. Vi har tidligere refereret til et svar til hr. Ove Fich fra Genscher i EF-Parlamentet. Det seneste er et svar på et skriftligt spørgsmål fra EF-parlamentarikeren Jens-Peter Bonde. Det siger, at forordningen gælder for hele EF. Men så tilføjes det, at Rådet har taget til efterretning, at den danske regering har taget et forbehold.

Nok så interessant er imidlertid en ordveksling mellem Jens-Peter Bonde og Genscher i spørgetiden i tirsdags. Jeg vil godt citere hele ordvekslingen, for den er ganske interessant.

Bonde siger: »Jeg vil gerne spørge rådsformanden, om et medlemsland efter hans mening kan frigøre sig fra virkningerne af en forordning på valutaområdet, såfremt et medlemsland tager forbehold på samme måde, som Danmark har taget forbehold i spørgsmålet om sanktioner mod Sovjet. Eller sagt på en anden måde: kan en forordning